इह राज्ञस् तु तनया पाटली 'इत्य् अस्ति कन्यका,
उपर्य् अन्तः पुरे सा च रत्नम् इत्य् अभिरक्ष्यते । 58
एतद् वृद्धावचस् तस्य दत्तकर्णस्य शृण्वतः
विवेश तेन 'एव पथा लब्धरन्ध्रो हृदि स्मरः । 59
द्रष्टव्या सा मया 'अद्य 'एव कान्ता 'इति कृतनिश्चयः
निशायां नभसा तत्र पादुकाभ्यां जगाम सः । 60
प्रविश्य सो ऽद्रिशृङ्गाग्रतुङ्गवातायनेन तां
अन्तःपुरे ददर्श 'अथ सुप्तां रहसि पाटलीं । 61
सेव्यमानाम् अविरतं चन्द्रकान्त्या 'अङ्गलग्नया
जित्वा जगद् इदं श्रान्तां मूर्तां शक्तिं मनोभुवः । 62
कथं प्रबोधयाम्य् एताम् इति यावद् अचिन्तयत्,
इत्य् अकस्माद् वहिस् तावद् यामिकः पुरुषो जगौ । 63
आलिङ्ग्य मधुरहुंकृतिम्
अलसोन्मिषदीक्षणां कान्तां
यद् बोधयन्ति सुप्तां,
जन्मनि यूनां तद् एव फलं । 64
श्रुत्वा 'एव 'एतदुपोद्घातम् अङ्गैर् उत्कम्पविह्वलैः
आलिलिङ्ग स तां कान्तां, प्राबुध्यत ततश् च सा । 65
पश्यन्त्यास् तं नृपं तस्या लज्जाकौतुकयोर् दृशि
अभूद् अन्योन्यसंमर्दो रचयन्त्यां गतागतं । 66

Digitized by Google